

Skarga wniesiona w dniu 7 marca 2014 r. – Komisja Europejska przeciwko Zjednoczonemu Królestwu Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

(Sprawa C-112/14)

(2014/C 184/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: R. Lyal, L. Armati, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że przyjmując i utrzymując w mocy przepisy podatkowe dotyczące wypłaty zysków członkom spółek niebędących rezydentami, które przewidują różne traktowanie działalności krajowej i transgranicznej, Zjednoczone Królestwo uchybiło zobowiązaniom, które ciążyą na nim na mocy art. 63 TFEU i art. 40 EOG lub, ewentualnie, art. 49 TFEU i art. 31 EOG;
- obciążenie Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zakwestionowane przepisy prawa krajowego

Artykuł 13 Taxation of Chargeable Gains Act 1992 (ustawy o opodatkowaniu zysków z 1992 r.) przewiduje, że w przypadku osiągnięcia zysków przez niektóre rodzaje spółek niebędących rezydentami, zyski te podlegają bezpośrednio opodatkowaniu po stronie udziałowców i innych uczestników, którzy zamieszkują lub mają siedzibę w Zjednoczonym Królestwie, niezależnie od tego, czy uzyskali oni w rzeczywistości dochód.

Główne argumenty

Obywatele Zjednoczonego Królestwa podlegają podatkowi od zysków w ramach niektórych rodzajów spółek, w których są udziałowcami, podczas gdy nie podlegaliby takiemu opodatkowaniu w sytuacji gdyby dane spółki były rezydentami w Zjednoczonym Królestwie. Taka różnica w zakresie opodatkowania może zniechęcać podatników w Zjednoczonym Królestwie do inwestowania w spółki niebędące rezydentami, co stanowi naruszenie art. 63 TFEU i art. 40 EOG.

Sporny środek może zapobiegać niektórym formom unikania opodatkowania lub nadużyć podatkowych. Jednakże jego stosowanie nie ogranicza się do takich przypadków unikania opodatkowania lub nadużyć podatkowych, co powoduje, że środek ten jest nieuzasadniony.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 12 marca 2014 r. – Peggy Kieck przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-118/14)

(2014/C 184/15)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Peggy Kieck

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo do rekompensaty na podstawie art. 7 rozporządzenia ⁽¹⁾ istnieje również wtedy, gdy start zarezerwowanego lotu jest opóźniony o ponad 3 godziny, a pasażer dokonuje zmiany rezerwacji na inną linię lotniczą i tym samym opóźnienie przylotu pierwotnie zarezerwowanego lotu zostaje znacznie zredukowane, przy czym zarówno pierwotnie zarezerwowany lot, jak i lot zastępczy docierają do pierwotnego celu z opóźnieniem znacznie przekraczającym 3 godziny?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: Czy ma przy tym znaczenie, że wskazany w art. 6 ust. 1 ppkt iii) czas 5 godzin do celów stosowania art. 8 ust. 1 rozporządzenia upłynął albo nie upłynął?
- 3) Czy ma znaczenie, że zmiany rezerwacji dokonał sam pasażer lub że dokonana została z pomocą pozwanej?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. L 46, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10, Christoph Klein przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 29 marca 2014 r. przez Christopha Kleina

(Sprawa C-120/14 P)

(2014/C 184/16)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Christoph Klein (przedstawiciele: adwokaci H.-J. Ahlt i M. Ahlt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi o:

Uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10;

stwierdzenie, że Komisja naruszyła zobowiązania ciężące na niej na mocy dyrektywy 93/42 oraz na mocy prawa Unii i w związku z tym bezpośrednio spowodowała szkodę po stronie skarżącego poprzez brak podjęcia decyzji w toczącym się od 1998 r. postępowaniu w sprawie klauzuli ochronnej dotyczącym spornych wyrobów medycznych;

nakazanie Komisji naprawienia szkody poniesionej przez skarżącego, podlegającej jeszcze ustaleniu;

obciążenie Komisji kosztami postępowania;

pomocniczo: uchylenie wyroku Sądu z dnia 21 stycznia 2014 r. w sprawie T-309/10 i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd.

Zarzuty i główne argumenty

W związku z błędnym zastosowaniem przepisów dotyczących przedawnienia roszczeń wynikających z odpowiedzialności pozaumownej Unii Sąd naruszył art. 46 statutu poprzez brak uwzględnienia, że skuteczny wniosek o przyznanie pomocy prawnej ma ten sam skutek, co wniesienie skargi w zakresie dotyczącym przerwania biegu przedawnienia.

Ponadto Sąd naruszył art. 8 i 18 dyrektywy 93/42 ⁽¹⁾ przyjmując, że przepisy te się nawzajem wykluczają. Tymczasem prawidłowe jest stwierdzenie, że przepisy te znajdują zastosowanie jednocześnie. Ponadto stanowisko Sądu w tym zakresie nie zostało w wystarczający sposób uzasadnione.

Sąd naruszył również prawo Unii poprzez brak uznania postępowania wszczętego przez niemieckie władze za postępowanie w sprawie klauzuli ochronnej.

Czas trwania postępowania przed Komisją przekraczający 10 lat stanowi naruszenie art. 41 Karty praw podstawowych oraz zasady prawidłowej administracji. Sąd niezgodnie z prawem nie uwzględnił tej okoliczności.